

MEZINÁRODNÍ VÝTVARNÉ SYMPOSIUM
KUNŠTÁT '95
19. 5.–27. 5. 1995

PROSTOR V KRAJINĚ
KRAJINA V PROSTORU

MEZINÁRODNÍ VÝTVARNÉ SYMPOSIUM
KUNŠTÁT '95

19. 5.–27. 5. 1995

**PROSTOR V KRAJINĚ
KRAJINA V PROSTORU**

MALBA • OBJEKT • PERFORMANCE

výtvarníci:

SERGEJ KULINA (*Ukrajina*)

MARKUS ORSINI-ROSENBERG (*Rakousko*)

GUSTAV BÖHM (*Rakousko*)

FRANTIŠEK KOWOLOWSKI (*Česká republika*)

LIBOR LÍPA (*Česká republika*)

JAN ČUŘÍK (*Česká republika*)

MICHAL ČUŘÍK (*Česká republika*)

ROSTISLAV ČUŘÍK (*Česká republika*)

spisovatelé:

LUDVÍK KUNDERA (*Česká republika*)

BRUNO PELLANDINI (*Švýcarsko*)

Ludvík Kundera: Řeč

Dámy a pánové, vážení přátelé, domorodci i hosté,

s výtvarnými symposii se v českomoravských zemích roztrhl velepytel. Dokonce i v Kunštátě už jedno podvakrát proběhlo, sochařské, a to pro umělce, kteří dosud neopustili škamny škol, bytí vysokých. Symposium, jehož běh – první a doufejme, že nikoli poslední – se tu dnes uzavírá, se příjemně odlišuje od poněkud obecné normy, a to především svým tématem *Prostor v krajině - krajina v prostoru*, jímž se zná k víře, že krajinářství není po přímo všemožných možnostech dnešní fotografie překonané, že navzdory chmurným prognózám pokračuje, a to jak v klasicistním slova smyslu, tak v experimentálním duchu. Na moravském venkově mohou některé postupy zvláště mladších umělců působit jako šok, ale vězte, prosím, že všechny tyto přístupy objevila nebo aspoň naznačila už avantgarda let desátých a dvacátých. Das Thema des Symposiums - Raum in der Landschaft Landschaft im Raum - will andeuten, daß die Darstellung der Landschaft in den bildenden Künsten auch nach der Vehemenz der Photographie nicht tot ist. Immer noch möglich ist der klassizistische Weg, das Experimentieren kann vielleicht hie und da noch schockieren, alle Entdeckungen in dieser Richtung stammen aber spätestens aus den 20. Jahren. Es ist zweitens – wichtig zu betonen, daß das Symposium nicht die Beziehung zu einer gewissen, konkreten Landschaft leugnet, zu einer Gegend, die dichterisch František Halas definierte, vielleicht der größte tschechische Dichter dieses Jahrhunderts. Za druhé je asi nutné zdůraznit, že symposium se netají vztahem k určité, k této konkrétní krajině, pro níž našel nehynoucí básnický výraz František Halas, patrně největší český básník tohoto století.

K negativům tohoto pokusu patří jeho velice krátké trvání. Za jediný týden se i mimořádně vnímavý, citlivý umělec orientuje „v novém terénu“ jen ztěžka. Nápad se možná shůry snese, ale realizace může utonout v časové tísní. To se týká zvláště zahraničních účastníků, ti podomáctí už Kunštátsko trochu poznali. K nervozitě se v minulých dnech znali skoro všichni – stihnou to, nestihnou? Symposium je ovšem pokus a pro každý pokus platí banální české „Risk je zisk“. Die Frist, eine einzige Woche, ist allerdings hart. Aber das Symposium ist doch ein Versuch, ein anspruchsvoller Versuch, und hier gilt wohl die tschechische Redewendung „Risikum bedeutet Gewinn“. Also: kann bedeuten... Ich konnte in den letzten Tagen die Nervosität der Teilnehmer konstatieren. Besser als Gleichgültigkeit.

Téma určité krajiny předpokládá určité stanovisko. Das Thema einer bestimmten Landschaft bedeutet eine bestimmte Stellungnahme. Prostředky jsou už dlouho, nejen dnes, různé. Dvakrát opakované slovo *prostor* v samotném názvu ponouká k pokusům spíše plastickým, skulpturálním nebo aspoň instalačním, než běžně malířským. Toto hledání prostorových vztahů znamená rozšíření možností jak v místnostech, zčásti zabydlených starými věcmi, tak pod širým nebem. A zhusta asi i kresebný doprovod zaznamenávající „pohyb myšlenky“. Stále častěji se do prací tohoto druhu vtahuje čas. Terminus technicus časoprostor tak nabývá na aktuálnosti. Das Thema provoziert Lösungen plastischer Art. Und auch zeichnerische Kommentare zur Gestaltung des Themas. Immer heftiger dringt die Zeit in dies Spiel. Der Terminus Zeitraum wird hiemiet aktuell und zielt eher zur Philosophie als zur Malerei. A právě ten časoprostor mívá spíš k filosofii než k malířství.

Jeden z účastníků symposia mluví o „mentálním prostoru“, tedy o dění, které se odehrává v myslí. „Krajiny duše“ se tomu říkalo – už před sto lety. „Kultura má proudící, ale i rozdělující formu,“ říká jiný, „tak, jako řeka. Život je řeka. Barva, jak jí používá malířství, je tekuté médium.“ „Snažím se vždy začínat od Ničeho,“ praví další, „a mou práci ovlivňuje několik faktorů: jak je zrovna venku, jak je v té chvíli ve mně a čím kreslím (tedy co držím v ruce).“ Čtvrtý hlas se zamýšlí nad třemi barvami. Zprvu byla „červená zlo, modrá zbabělost a bílá prázdnotou“. Posléze „červená představovala slzy, modrá pot a bílá...?“ Tři tečky, otazník. To je myslím rozpoložení na počátku tohoto podujetí. Vstupní pocit. Po týdnu? Am Anfang dieses Unternehmens konnte man wohl von einem „mentalen Raum“ sprechen, vom „Leben als Strom“, vom „Nichts, das langsam konkret wird“, von den Farben: „die Rote sind Tränen, die Blaue Schweiß und die Weiße...?“ Drei Punkte, Fragezeichen. Nach einer Woche sehen wir: Realismus Jana Čuříka, jakési jitrní momentky (morgendliche Sicht). Gustavu Böhmovi učarovaly vlnovky (Wellenlinien) této krajiny, typické krajiny předhůří, a zřejmě je posedlý hrou písmen (lettrismus se tomu říká), bílá plocha uprostřed jeho svitků je, myslím si, určena meditaci. Mikulovský Libor Lfpa má rozpětí od figurálních scén po černou na černé či bílou na bílé a není mu myslím cizí tvar či barva jako symbol. Michal Čuřík hraje v tomto houfci na žertovné housle: unikátní psí hřbitov (Hundefriedhof) tu vlastně svérázně (i co do materiálu) zopakoval; díky za humor! Markus Orsini-Rosenberg, autentický potomek jihočeských Rožmberků, si našel velice zvláštní polohu, jeho živlem je voda, lesy postimpresionisticky pojaté vděčí vodě za existenci, někdy své krajiny ozvláštňuje (er verfremdet manchmal seine Landschaften) objektem, kinetickým dokonce, fotografiami, poletujícími dřevy. Ukrajinec Sergej Kulina, dnes už vlastně občan kunštátský, dlouho spájel svět ikon s prvky modernismů; je jediný, koho fascinovali ptáci nad krajinou (Vögel über uns) rozdrolenou v syté pastóznosti. Živlem Františka Kowolowského je oheň: opaluje svá dřeva, prokládá je kůrou a větvemi a vytváří panoramatický obraz této zvolna stoupající krajiny, vstupuje i sám, fyzicky do svých prostorových kreač, jak jsme viděli na úvodní tzv. performanci. Živlem Rostislava Čuříka je nebe, to jest vzduch (nad daností země), promalovává se k mystickým znakům (mystische Zeichen) a kombinuje malbu s fotografií.

Různorodý osmihlavý orchestr výtvarníků doplňuje literát ze Švýcar, Bruno Pellandini, jenž v krátké próze, jakoby kapitole románu, vidí Kunštát, Rudku, Petrov a končiny mezi Rozseč, a Sulřkovem úplně jinak, než jsme zvyklí, vidí je navíc v těchto dnech, kdy lány řepky, tedy zcela plošný princip, posouvají krajinu do neskutečna (die Flächen der Rapsfelder verschieben die Landschaft ins Unwirkliche.)

Es ziemt sich zu irgendeinem Fazit zu kommen. Lobenswert ist das Thema des Symposiums, lobenswert ist die Vielfalt der bildnerischen Lösungen, die dem heutigen Grundriß entsprechen. Die Gedankenwelt und die professionelle Tüchtigkeit eröffnen sich sperrangelweit der Diskussion. Der Punkt wurde getan. Es ist zu hoffen, daß wir in den nächsten Jahren von mindestens drei Punkten sprechen werden.

Sluší se dojit k nějakému podtržení a sečtení. Chvályhodné je téma symposia, chvályhodná je mnohost výtvarných řešení, mnohost odpovídajících vlastně půdorysu dnešního umění, jeho jistot a nejistot, jeho hledání a směřování. Myšlenkový svět a profesionální zdatnost výsledných prací se jistě dokořán otvírají diskusi. Tak to má být. Považujeme-li symposium a výstavu za puntík, za tečku, za bod, musíme vyslovit naději, že v příštích letech už budeme mluvit o třech tečkách, o třech bodech.

Na závěr mi budiž dovoleno, abych se vlastním básnickým textem rovněž podílel na tomto symposiu, jako druhý literát, jako senior, neřku-li nestor. (Mein Gedicht – geschrieben in den dunklen 70. Jahren – konzipiert eigenartig den Raum dieser Landschaft und die Elemente, der Regen, spielen dort auch eine wichtige Rolle.) Je to báseň ze sbírky *Malé radosti*, psané v temných 70. letech, a rozvrhuje po svém rovněž krajinný prostor, a to tento, navíc lesní, a živly – zvláště voda, déšť – v ní hrají obdobnou roli jako živly na vystavených obrazech, kresbách a objektech.

LUDVÍK KUNDERA

(Česká republika)
narozen 22. 3. 1920 v Brně
spisovatel, básník, překladatel, publicista

Adresa:
Náměstí krále Jiřího 124
Kunštát na Moravě

Řešení
svízelné psychické situace je
snadné:

*Od stromů ke stromům napnouti křížem
křížem provazce také od stromů
ke kamenům a mezi kameny a do hry lze вплésti
i okna jsou-li po ruce*

*Doporučují se maximálně tři barvy
a to jemně vyvážené
vůči sobě navzájem i vůči okolí*

*Když je spleť dostatek hustá
a lahodící také oku
udělejme přestávku za tímto stadiem
dokud nezačne pršet*

*Během deště či po něm několik motouzů
praskne a nastane velkolepá proměna
konstrukce která
se značně vypne (i větve totiž vstoupí do hry)*

*V tomto stadiu je povoleno přestříhnout
na rafinovaně zvolených místech
nanejvýš tři motouzy*

*Poté setrvejme až do slunných dnů
během nichž bez nostalgie opustíme
zvolený terén
a posuňme se o půl kilometru dále
kde neprodleně započneme s budováním
konstrukce č. 2*

Die Lösung
einer schwierigen psychischen
Situation ist leicht:

*Von Bäumen zu Bäumen kreuz und quer
farbige Schwüre zu spannen auch von Bäumen
zu Steinen und zwischen den Steinen
und ins Spiel kann man einflechten*

auch Fenster wenn welche zur Verfügung stehen

*Es werden maximal drei Farben empfohlen
und zwar fein ausgeglichen
gegenseitig aber auch der Umgebung gegenüber*

*Wenn das Gewirr genügend dicht ist
und auch dem Auge wohltuend
machen wir hinter diesem Stadium eine Pause
bevor es nicht anfängt zu regnen*

*Während des Regens oder nach ihm werden einige Schnüre
zerreißen und es beginnt eine großartige Umwandlung
der Gesamtkonstruktion die
sich beträchtlich strecken wird (auch Äste treten ins Spiel)*

*In diesem Stadium sei bewilligt
an raffiniert gewählten Stellen
höchstens drei Stränge durchzuschneiden*

*Hierauf verweilen wir doch sonnige Tage erwartend
während denen wir dann ohne Nostalgie
das erwählte Gelände verlassen*

*und verschieben uns einen halben Kilometer weiter
wo wir unverzüglich anfangen
die Konstruktion Nr. 2 zu bauen*

SERGEJ KULINA

(Ukrajina)
narozen 18. 3. 1958 v Estonsku
malíř a sochař

Adresa:
Pension „U sochy“
Kunštát na Moravě

„ZÁPAD SLUNCE“
70x90 cm, olej na plátně
(Zámecká galerie)

MARKUS ORSINI-ROSENBERG

(Rakousko)
narozen 30. 10. 1961 ve Vídni
malíř

Adresa:
Schloss Damtschach
Wernberg
Österreich

„BEZ NÁZVU“
95x110 cm, olej na plátně
(Pohled do instalace v Rytířském sále)

GUSTAV BÖHM

(Rakousko)
narozen 23. 12. 1956 ve Vídni
malíř

Adresa:
Schubertgasse 408
Kierling
Klosterneuburg

„TABURET“
noviny, kůže
40x50x70 cm, objekt (detail)
(Vstupní síň)

FRANTIŠEK KOWOLOWSKI

(Česká republika)
narozen 30. 9. 1967 v Třinci
malíř

Adresa:
Rokycanova 79
Brno

„SMĚROVÁNÍ“
oheň, dřevo, provaz
(Prostorová instalace v Rytířském sále)

LIBOR LÍPA

(Česká republika)
narozen 12. 9. 1963 ve Valticích
malíř (člen skupiny „Přecitlivělí“)

Adresa:
Růžová 24
Mikulov

„MATKA A DCERA“
210x210 cm, akryl na plátně
(Zámecká galerie)

JAN ČUŘÍK

(Česká republika)
narozen 16. 9. 1934 v Horní Suché
malíř

Adresa:
mjr. Nováka 19
Ostrava

„VLČÍ ZMOLA“
65x85 cm, olej na plátně
(Zámecká galerie)

MICHAL ČUŘÍK

(Česká republika)
narozen 2. 8. 1965 v Ostravě
malíř (aktivista VSF)

Adresa:
Kamenná kolonie 67
Brno

„PSÍ HRBITOV“
térpapír, křída, dřevo
detail z prostorové instalace
(předsálí Pilastrového sálu)

ROSTISLAV ČUŘÍK

(Česká republika)
narozen 6. 8. 1960 v Ostravě
malíř, fotograf (člen „Valeriánovy budoucnosti“)

Adresa:
Kamenná kolonie 132
Brno

„(Pohled) do nebe“
95x110 cm, akryl na plátně
(Zámecká knihovna)

Bruno Pellandini alias Valentin Dangerus

BRUNO PELLANDINI

(Švýcarsko)

narozen 1. 11. 1966 ve Svatém Gallenu
spisovatel, filmový badatel

Adresa:
Schubertring 8
Wien
Österreich

Kunštát Kunštát oder neboli nenasytnost přírody die Gefrässigkeit der Natur

Autobus z Brna se krátce po šesté večer zastavil na kunštátském rynku. Valentin strhl kufr ze sítě na zavazadla a vystoupil. Ledový vítr ho udeřil do tváře. Byl sice už konec května, ale rtuť dosud nestoupla nad únor. Z komínů stoupaly sloupky dýmu strhávané černými mraky, které v hrozivé hloubce ošlehávaly střechy.

V Panském domě, jediném hostinci na náměstí, seděl sám u stolu starý sedlák, lehce předkloněný, opíraje se o lokty, s rukou na sklenici piva. Jeho oči hleděly do prázdna. Kromě něho tam byl ještě jeden mládenec za pultem listující v novinách. Ani ten ani onen jako by si Valentina nepovšiml. Postavil si kufr do kouta a posadil se.

Vytáhl z kapsy Františkův dopis a znovu si jej řádku za řádkou přečetl, jako by se potřeboval ujistit, že nic nepřehlédl. Přitom jej v posledních dnech četl už aspoň tucetkrát, dávno ho znal nazpaměť, slovo za slovem.

Valentin vypil sklenku červeného vína a než vyrazil, dal si popsat cestu k hotelu. Starý sedlák seděl v nezměněné pozici, lehce předkloněn, opíraje se o lokty, s rukou na sklenici piva, oči upřené do prázdna.

Hotel stál o samotě mimo vesnici. Kufr jako by cestou stále víc těžkl a těžkl, ačkoli v něm bylo jen to nejnnutnější. Valentin stále častěji střídal pravou a levou, posléze ho musel postavit, aby si trochu odpočal. Vítr se trochu utišil, ale mraky se kupily stále temněji. Zapochoval, jestli zvolil správnou cestu, ale konečně hotelu dosáhl – zrovna padly prvé kapky deště.

Když se ptal na Františka, hostinská se jen zasmála. Už dva roky nedal o sobě vědět. Z jedné ze svých každodenních procházek se už nevrátil. To však v těchto končinách není nic mimořádného, ujišťovala Valentina, čas od času tu vždycky někdo zmizí, nějaký spisovatel nebo malíř, a pokud jde o Františka, nikdo se ani nedivil, že se tak najednou ztratil. Valentinovi to arciť připadalo poněkud zvláštní.

Der Autobus aus Brünn hielt kurz nach sechs Uhr abends auf dem Hauptplatz von Kunštát. Valentin zerrte seinen Koffer vom Gepäcknetz herunter und stieg aus. Ein eisiger Wind schlug ihm ins Gesicht. Es war schon Ende Mai, aber das Quecksilber stand noch auf Februar. Aus den Schornsteinen der Häuser stiegen kleine Rauchsäulen auf und wurden von den schwarzen Wolken mitgerissen, die bedrohlich tief über die Dächer hinwegpeitscheten. Im „Panský dům“, dem einzigen Gasthaus am Platz, saß ein alter Bauer alleine an einem Tisch, leicht vornübergebeugt, die Ellbogen aufgestützt, die Hand am Bierglas. Seine Augen blickten ins Leere. Außer ihm war da nur noch ein Junge, der hinter dem Tresen in einer Zeitung blätterte. Keiner von beiden schien Valentin zu bemerken, als er seinen Koffer in die Ecke stellte und Platz nahm.

Er zog Františeks Brief aus seiner Rocktasche und ging ihn noch einmal durch, Zeile um Zeile, als müßte er sich vergewissern, nichts übersehen zu haben. Dabei hatte er ihn schon oft genug gelesen in den letzten Tagen, gewiß ein dutzend Mal, und kannte den Brief längst auswendig, vom Anfang bis zum Ende, Wort für Wort.

Valentin trank ein Glas Rotwein und ließ sich, bevor er aufbrach, den Weg zum Hotel beschreiben. Der alte Bauer saß unverändert auf seinem Stuhl, leicht vornübergebeugt, die Ellbogen aufgestützt, die Hand am Bierglas, der Blick ins Leere gerichtet.

Das Hotel war ein wenig außerhalb des Dorfes gelegen. Unterwegs schien der Koffer, obwohl nur mit dem Allernötigsten gepackt, schwerer und schwerer zu werden. Valentin wechselte immer öfter die Hand, trug ihn in der rechten, in der linken, bis er ihn schließlich ganz absetzte und sich ein wenig ausruhte. Der Wind hatte ein wenig nachgelassen, aber die Wolken ballten sich mehr und mehr zusammen. Valentin begann zu zweifeln, den richtigen Weg gewählt zu haben, aber schließlich – gerade fielen die ersten Regentropfen – erreichte er doch noch das Hotel.

Die Wirtin lachte nur, als er sich nach seinem Freund erkundigte. Seit zwei Jahren habe er nichts mehr von sich hören lassen. František sei nach einem seiner täglichen Spaziergänge nicht mehr zurückgekehrt. In dieser Gegend sei das aber nichts Außergewöhnliches, versicherte sie Valentin. Immer wieder würden Leute spurlos verschwinden, und so habe sich auch bei František, und gerade bei

Ubytoval se a trpělivě čekal. Čekal celé čtyři dny, aniž hotel opustil, leda na půl hodiny. Venku byla zima a větrno, nebe šedivé, sem a tam trochu zapršelo, slunce se neukázalo.

Pak, páteho dne po příjezdu, probudilo ho v šest ráno divé tokání ptáků. Valentin se vrhl k oknu a rozhrnul záclony. Slunce vrhalo první dlouhé stíny, nebe bylo bez mráčku, modré, a světlo mělo onen jas a onu ostrost, jíž se ohlašoval horký letní den.

Země ještě voněla po dešti, ale slunce zaplašilo vrtošivou šed' minulých dnů a probudilo krajinu z jejího mrzutého polospánku. Valentin se dal vést očima, čichem. Žasl nad třesněmi, které si – měsíc zpožděny za městem – oblékly bílé svatební šaty, přihlížel chroustům, kteří se šelestem starého dvoutaktu vytáčeli své bláznivé loopingy. Dostal se na cestu, která vedla úzkým tichým údolím, kde jedle na úpatí pahorků stály štíhle jak hlavičky chřestu a bystřina se málem zalykala vlastním klokotem. Rozhrnoval kvetoucí šeřky, bloudil sítí polních cest, střídal směry, jednou zabočil nalevo, podruhé napravo. Šel po stinné lesní stezce, v úvozu se probojoval oblaky bzučícího hmyzu, klopýtal brambořištěm a jetelinou. Dávno ztratil orientaci.

Posléze dorazil na dlouhou prašnou silnici, která vedla na návrší a ztrácela se tam v nicotě. Bylo stále tepleji. Valentin si sundal sako a vyhrnul si rukávy košile až nad lokty. Hodiny ubíhaly nespočitatelně. Cesta plynule stoupala a zdálo se, že je nekonečná. Valentin šel neúnavně dál. Bylo mu, jako by směřoval ke vzdálenému cíli, k důvěrně známé, nikdy nevyslovené touze.

Vegetace byla skrovnější a skrovnější, barvy pozvolna pozbývaly síly. Žádné lípy, žádné kaštiny už nevroubily cestu. Šťavnatou zeleň nepokosených luk vystřídala bleďost řídké trávy. Sukovité kořeny houževnatých keřků se zahryzly do suché půdy poseté kamením.

Pak se náhle se obzor hmatatelně přiblížil. V téže chvíli, kdy Valentin dosáhl hřebene pahorkatiny a tím bodu, k němuž tak dlouho mířil, a rázem spatřil, co jeho zraku bylo dosud skryto, uchvácen stanul.

Co se ještě před několika dny tu a tam jako znaveně vržené, matné barevné skvrny sotva odlišovalo od polí a lesů, oslnilo ho nyní nejčistší žlutí, nic nemohlo být výraznější, zářivější: obrovské pole řepky leželo na krajině jako nezměrná příkrývka. Kam až sahál jeho zrak, viděl Valentin jen toto blýskavé moře žlutých puntíků – ano, tak si v dětských snech představoval moře, jako ohromné, dmoucí se pole květin, bez začátku, bez konce. Valentin pomalu scházel z pahorku. Slunce stálo v zenitu a vší silou vyklepávalo z rostlin opojnou vůni. Všechno plápolalo a žhnulo a Valentin se ponořil do svého moře a nikdo ho už nikdy nespatriil.

(Překlad Ludvík Kundera)

ihm, niemand darüber gewundert, daß er verschollen sei. Valentin fand das sehr wohl etwas merkwürdig.

Er ließ sich ein Zimmer geben und wartete geduldig. Er wartete vier Tage lang, ohne das Hotel für jeweils mehr als eine halbe Stunde zu verlassen. Draußen war es kalt und windig, Grau in Grau, dann und wann fiel etwas Regen, die Sonne zeigte sich nicht.

Dann aber, am fünften Tag nach seiner Ankunft, weckte ihn die wilde Balz der Vögel um sechs in der Früh. Valentin stürzte zum Fenster und riß die Vorhänge auf. Die Sonne warf ihre ersten langen Schatten, der Himmel war wolkenlos blau, und das Licht hatte jene Klarheit und Schärfe, mit der sich ein heißer Sommertag ankündigt.

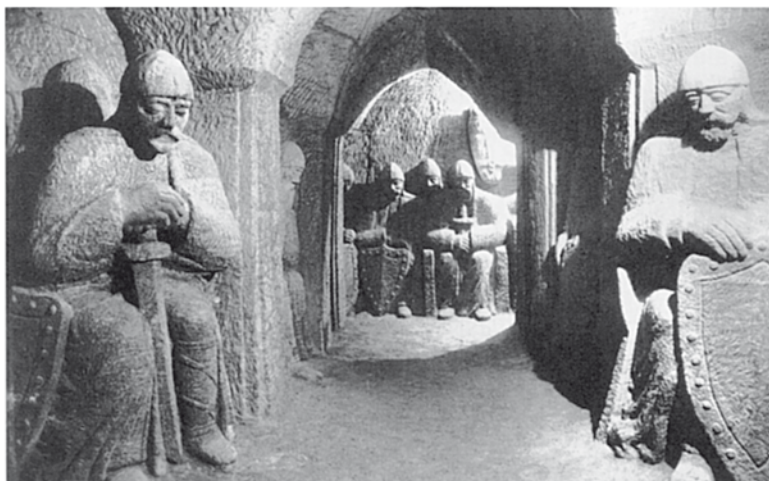
Noch roch die Erde nach Regen, aber die Sonne hatte das launische Grau der vergangenen Tage verjagt und das Land aus seinem mißmutigen Dämmer Schlaf geweckt. Valentin ließ sich von seiner Nase, von seinen Augen führen. Er wunderte sich über die Kirschbäume, die mit einem Monat Rückstand auf die Stadt ihre weißen Blüten trugen, schaute den Maikäfern zu, die mit dem Geräusch eines alten Zweitakters ihre tolldreisten Loopings drehten. Er geriet auf einen Weg, der durch ein stilles, enges Tal führte, wo die Tannen am Fusse der Hügel schlank wie Spargeln standen und ein Rinnsal von Bach am eigenen Gurgeln zu ersticken drohte. Er streifte durch blühenden Flieder, verirrte sich auf einem Netz von Feldwegen, wählte diese, jene Richtung, bog einmal nach links, ein andermal nach rechts. Er folgte einem schattigen Waldpfad, kämpfte sich in einem Hohlweg durch Wolken summender Insekten, stolperte über Kartoffeläcker und durch ein Kleefeld. Längst hatte er die Orientierung verloren.

Schließlich wählte er eine lange, staubige Straße, die geradewegs auf eine Anhöhe führte und sich dort im Nichts verlor. Es wurde wärmer und wärmer. Valentin zog den Rock aus und krepelte die Ärmel seines Hemdes bis über Ellbogen zurück. Der Weg führte gleichmäßig bergan und schien kein Ende zu nehmen. Valentin ging unermüdlich weiter. Die Vegetation wurde karger und karger, die Farben verloren nach und nach ihre Kraft. Keine Linden, keine Kastanienbäume säumten mehr den Weg, und das saftige Grün ungemähter Wiesen war der Blaßheit spärlicher Gräser gewichen. Knorrige Wurzeln kleiner, zäher Büsche krallten sich in den dünnen Boden, der mit Steinen übersät war.

Dann plötzlich rückte der Horizont greifbar nahe. In dem Augenblick, als Valentin den Hügelkamm und damit jenen Punkt erreichte, auf den er so lange zugegangen war, und mit einem Male erblicken konnte, was ihm bis dahin verborgen gewesen war, blieb er überwältigt stehen. Was sich noch vor einigen Tagen da und dort als müde hingeworfene, stumpfe Farbkleckse kaum abgehoben hatte von den Äckern und Wäldern, blendete ihn nun mit dem reinsten Gelb, wie es kräftiger und leuchtender nicht hätte sein können: Ein riesiges Rapsfeld legte sich wie eine unermeßlich große Decke über das Land. So weit sein Auge reichte, Valentin sah nur dieses blitzende Meer von gelben Punkten, ohne Anfang, ohne Ende. Ein unwiderstehlicher und zugleich betäubender Geruch lag in der Luft, Valentin atmete ihn tief ein und schritt langsam den Hügel hinab. Die Sonne stand am Zenith, alles flammte und glühte, und Valentin tauchte ein in sein Meer und ward nie mehr gesehen.

(Zweite Fassung)
Kunštát, Mai 1995

SPONZOŘI MEZINÁRODNÍHO SYMPOSIA KUNŠTÁT '95

JESKYNĚ BLANICKÝCH RYTÍŘŮ

PENSION U SOCHY

POP BAR

679 72 KUNŠTÁT
- RUDKA -
TEL.: (0501) 964 40

TRADICE
ŘÁDU, FORMY, ROZUMU A MÍRY

SPONZOR
MEZINÁRODNÍHO HUDEBNÍHO
FESTIVALU
PRAŽSKÉ JARO 1995

RENESSANCE
RENESSANCE
RENESSANCE
RENESSANCE
RENESSANCE
RENESSANCE

Renesance v.o.s.
28. října 13, 701 00 Ostrava 1
telefon+fax: 069/611 27 63

ABB

Adresa:
ABB První brněnská strojírna Brno, s.r.o.
Olomoucká 7/9, 656 66 Brno/Česká republika
Tel.: + 42 - 5 - 514 11 11
Fax: + 42 - 5 - 45 21 63 39-40

ABB První brněnská strojírna Brno, s.r.o.

EXPORT • IMPORT
Fr. Halase 436, 679 72 Kunštát
Česká republika
tel.fax: 042/501/96476

KERAMIKA
KUNŠTÁT
STANISLAV HALAS
KUNŠTÁT NA MORAVĚ
PŠC 679 72
TEL. (0501) 96 210

Roľnícké
mliekařské
družstvo
**Mlékárna
Olešnice na Moravě**

pro Vás vyrábí
široký sortiment mléčných výrobků
z kvalitního mléka z Českomoravské vysočiny
Mlékárna Olešnice, Tržní 376, Olešnice na Moravě 679 74
tel.: 0501 92 252, 92 451, fax: 0501 92 194

dobré uzeniny a maso
fy Karel Čápek a syn s.r.o.
Olešnice na Moravě 29
tel.: 0501 92 144 - prodej

Pekařská 84, Brno

Kunštát-zámek

Kunštát-radnice

Obrazy vystavené v galerii penzionu U sochy

František Kowolowski "Bez názvu"

Rostislav Čuřík "Pohled do jehličí"

Sergej Kulina "Západ slunce"

Markus Orsini-Rosenberg "Bez názvu"

Libor Lřpa "Slečna Marcela"

Michal Čuřík "Kunštátsko"

Jan Čuřík "Pohled na Sulřkov"

Gustav Břhm "Bez názvu"